התם לא שכיחא שכרות הכא שכיחא שכרות. א"נ במנחה כיון דקביעא לה זימנא מירתת ולא אתי למפשע ערבית כיון דכולא ליליא זמן ערבית לא מירתת ואתי למפשע, מתקיף לה רב ששת טריחותא למיסר המייניה ועוד ליקו הכי וליצלי? משום שנא' הכון לקראת אלהיך ישראל *רבא בר רב הונא רמי פוזמקי ומצלי אמר הכון לקראת וגו' רבא שדי גלימיה ופכר ידיה ומצלי אמר כעבדא קמיה מריה אמר רב אשי חזינא ליה לרב כהנא כי איכא צערא בעלמא שדי גלימיה ופכר ידיה ומצלי אמר כעבדא קמי מריה' כי איכא שלמא לביש ומתכסי ומתעטף ומצלי אמר הכון לקראת אלהיך ישראל רבא חזייה לרב המנונא דקא מאריך בצלותיה אמר *מניחין חיי עולם ועוסקים בחיי שעה? והוא סבר זמן תפלה לחוד וזמן תורה לחוד, ר' ירמיה הוה יתיב קמיה דר' זירא והוו עסקי בשמעתא נגה לצלויי והוה קא מסרהב ר' ירמיה, קרי עליה ר' זירא מסיר אזנו משמוע תורה גם תפלתו תועבה. ~~מאימתי התחלת דין~~ רב ירמיה ורבי יונה חד אמר משיתעטפו הדיינין וחד אמר משיפתחו בעלי דינים ולא פליגי הא דעסקי ואתו בדינא הא דלא עסקי ואתו בדינא, רב אמי ורב אסי הוו יתבי וגרסי ביני עמודי וכל שעתא ושעתא הוו טפחי אעיברא דדשא ואמרי: אי איכא דאית ליה דינא ליעול וליתי: רב חסדא ורבה בר רב הונא הוו יתבי בדינא כולי יומא הוה קא חליש לבייהו, תנא להו רב חייא בר רב מרפתי ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב" וכי תעלה על דעתך שמשה יושב ודן כל היום כולו, תורתו מתי נעשית? אלא לומר לך *כל דיין שדן דין אמת לאמיתו אפילו שעה אחת מעלה עליו הכתוב כאילו נעשה שותף להקדוש ברוך הוא במעשה בראשית: כתיב הכא "ויעמד העם על משה מן הבקר עד הערב" וכתיב התם ויהי ערב ויהי בקר יום אחד" ~~עד מתי יושבין בדין~~ אמר רב ששת עד זמן סעודה, אמר רב חמא מאי קרא? דכתיב אי לך ארץ שמלכך נער ושריך בבקר יאכלו: אשריך ארץ שמלכך בן חורים ושריך בעת יאכלו בגבורה ולא בשתי" בגבורה של תורה ולא בשתייה של יין *תנו רבנן שעה ראשונה מאכל לודים שניה מאכל לסטים שלישית מאכל יורשין רביעית מאכל פועלים חמישית מאכל כל אדם {איני והאמר רב פפא רביעית זמן סעודה לכל אדם} אלא רביעית מאכל כל אדם חמישית מאכל פועלים ששית מאכל ת"ח, מכאן ואילך כזורק *אבן לחמת אמר אביי לא אמרן אלא דלא טעים מידי בצפרא אבל טעים מידי בצפרא לית לן בה. אמר רב אדא בר אהבה מתפלל אדם תפלתו בבית המרחץ. מיתיבי *הנכנס לבית המרחץ: מקום שב"א עומדין לבושין יש שם מקרא ותפלה ואין צריך לומר שאילת שלום, ומניח תפילין ואין צריך לומר שאינו חולץ מקום שבני אדם עומדים *ערומים ולבושין יש שם שאילת שלום ואין שם מקרא ותפלה ואינו חולץ תפילין ואינו מניח לכתחלה מקום שבני אדם עומדין ערומים אין שם שאילת שלום ואין צריך לומר מקרא ותפלה, וחולץ תפילין ואין צריך לומר שאינו מניחן? כי קאמר רב אדא בר אהבה במרחץ שאין בו אדם, *והא אמר רבי יוסי בר חנינא [י] מרחץ שאמרו אע"פ שאין בו אדם, בית הכסא שאמרו אע"פ שאין בו צואה! אלא כי קאמר רב אדא בחדתי, והא מבעיא בעא ליה רבינא *הזמינו לבית הכסא מהו: יש זימון או אין זימון ולא איפשטא ליה לאו הוא הדין למרחץ? לא, דילמא

שאני

רש"י

לא שכיחא שכרות. אין דרך להשתכר מבע"י לפיכך גומר ויתפלל אבל בלילה עשוי להשתכר בסעודתן: **סכון לקראת אלהיך** · התנאה לפניו: **רמי פוזמקי** · נותן אנפילאות חשובים ברגליו ובלע"ז קאלצו"ש: **שדי גלימא** · משליך אדרתו מעליו שלא יראה כחשוב: **ופכר ידים** · חובק ידיו באצבעותיו כאדם המצטער מאימת רבו: **חיי עולם** · תורה, תפלה צורך חיי שעה היא לרפואה, לשלום, ולמזונות: **נגה** · איחר: **מסרהב** · ממהר לעמוד: **דיינין משתעטפין בטליתן** · כשפותחין בדין מאימת שכינה ושלא יפנו ראשן לכאן ולכאן ותהא דעתן מיושבת עליהם: **עסיקי ואתו** · בדין אחר וכבר מעוטפים הן וכשנגמר אותו דין בא לפניהם דין אחר סמוך למנחה הויא התחלתן משיפתחו בעלי הדין בטענות דהכא ליכא למימר משיתעטפו: **עמודי** · שעליית ביה המדרש נשען עליהם: **חליש לבייהו** · ①מצטערין שלא עסקו אותו היום בתורה: **תנא להו חייא בר רב** · ②שגדול שכר הדיינים ולא יצטערו, ול"נ דאין זה [משמעות] לשון "לבייהו" אלא לשון "חלש דעתייהו" ולשון "חלש לבייהו" לשון תענית הוא שלא סעדו כל היום, תנא להו חייא בר רב שאין צריכין לישב ולידון כל היום אלא מקצת היום ומה שאמר "מן הבקר עד הערב" מדרש הוא שחשוב הדבר כמעשה בראשית שנאמר בו "ערב ובוקר": **שמלכך** · דייניך, שהדיין קרוי מלך שנאמר "מלך במשפט יעמיד ארץ" (משלי כט): **לודים** · אומה שקורין קנליש ואוכלי אדם הן והם רעבתנין: **מאכל יורשים** · יורשי הון רב שלא טרחו בו ואין עסוקים ודואגין לשוט אחרי מזונות ולעסוק במלאכה: **כזורק אבן לחמת** · קשה לגוף, ולי נראה לא קשה ולא יפה: מרחצאות שלהן ג' חדרים היו לו פנימי להזיע ולהשתטף אמצעי שיורד לתוכו מן המרחץ ולובש חלוקו ויוצא לחיצון וגומר לבישתו ונח שם שעה מיגיעת המרחץ: **עומדים ערומים** · פנימי: **מקרא** · ק"ש: **ערומים ולבושים** . אמצעי שיוצא בו ערום וממהר לכסות את עצמו ויוצא לחיצון: **וחולץ תפילין** · מראשו ואין צ"ל שאם אוחזן בידו בתיק שלהן שאינו מניח והא דתני ואין צ"ל כו' איידי דבעי למיתני מציעתא ואינו מניח ואינו חולץ שאמצעי לא כמרחץ גמור הוא ומקצת תורת מרחץ עליו הלכך היו בראשו אין צריך לחלוץ, היה אוחזן אסור להניחן שם בראשו אלא יוצא לחיצון ומניחן: **אף על פי שאין בו צואה** · שפינה משם: **בחדתי** · שלא רחץ בו אדם מעולם אלא שהזמינו לכך:

שאני

תוספות

התם לא שכיחא שכרות· וא"ת דבריש פ' בתרא דתענית (דף כו: ושם) אמרינן שחרית ומוסף דכל יומא לא שכיח שכרות לא גזרינן, מנחה ונעילה דשכיח שכרות חיישינן אלמא גם במנחה שכיח שכרות? וי"ל דהתם לענין נשיאת כפים שאני דאפילו לא שתה אלא רביעית אסור לישא את כפיו:

טריחותא למיסר המייניה ועוד ליקו הכי וליצלי, ומשני משום שנאמר "הכון לקראת אלהיך ישראל". ולא תיים לשנויי קושיא קמייתא מכאן שצריך לאזור חלציו כשמתפלל, ובמחזור ויטרי מפרש דטעם דבעינן אזור שלא יהא לבו רואה את הערוה ודוקא להן שלא היה להם מכנסים לכך היו צריכים לאזור בשעת תפלה אבל לדידן שיש לנו אבנט של מכנסים אין אנו צריכין לאזור:

רמי פוזמקי · מכאן יש להוכיח שאין להתפלל יחף אלא בט' באב ויוה"כ:

אי איכא דאית ליה דינא ליעול· משמע דעדיף דין מתלמוד תורה והא דאמרי' בפ' בתרא דמ"ק (דף יז·) גבי ההוא דטרקיה זיבורא ושכיב, עיילוהו למערתא דחסידי ולא קבלוהו, למערתא דדייני וקבלוהו, התם בדיינין שאינן מומחין שפעמים נוטין אחר השוחד:

דין אמת לאמיתו · לאפוקי *דין מרומה:

שאני

מסורת הש"ס

י"ג רבה

[לקמן נג. ביצה טו: תענית כח.]

סנהדרין ז. מגילה טו:

פסחים יב: ע"ש

תוספתא ברכות פ"ב (לקמן קנ: ע"ז מד: זבחים קב: קידושין לג:)

ברכות כו: ע"ש

שם נדרים ז.

עין משפט נר מצוה

נז א טוש"ע א"ח סי' לח סעיף ב :

נח ב מיי' פ"ה מהל' תפלה הלכה ה סמג עשין יט טוש"ע שם סעיף ה :

נט ג מיי' שם טוש"ע שם סעיף י :

ס ד מיי' שם הלכה ד סמג שם טוש"ע א"ח סי' לה סעיף ג :

סא ה מיי' שם ופ"ג מהל' ציצית הלכה יא טוש"ע א"ח סי' לא סעיף ו בהג"ה וסי' כד סעיף א :

סב ו מיי' פ"ג מהלכות סנהדרין הלכה ז ופ"ו מהלכות תפלה הל' ו סמג עשין לז טוש"ע א"ח סי' רלב סעי' ב וטוש"ע ח"מ סי' ה סעי' ה:

סג ז מיי' פ"ג מהל' סנהדרין הל' א סמג עשין לז טוש"ע ח"מ סי' ה סעיף ג :

סד ח ט מיי' פ"ג מהל' ק"ש הלכה ג טוש"ע א"ח סי' קנו [וסי' פד]:

סד [י] [מיי' שם הל' ב טוש"ע א"ח סימן פג סעיף א]

[עי' ב"ב דף ח ע"ב]

סה כ מיי' פ"ג מהל' ק"ש הלכה ג טוש"ע א"ח סי' פד וסי' פה סעי' ב [בר"ף כאן וכפ"ג דברכות ד' כ. וכן ברא"ש כאן ושם סי' מ]

[כגון חמת יין שהוא חסר וזורק לתוכו אבן שיתמלא וזה לא מעלה ולא מוריד וטוב היה שימלאהו יין של"ה וכיאו המג"א סי' קנו סק"ג]

מס' ד"א פ"י ע"ש וצ"ע

נושא
הכנה לתפילה

מבנה
סדרה של הנהגות רבנים בקשר לתפילה

נושא
תפילה מול ת"ת

נושא
• זמנים של ישיבה בדין
• מעלות של ישיבה בדין

נושא
זמני אכילה

נושא
תפילה בבית המרחץ
מבנה

ג' איזורים בתוך בית המרחץ ונ"מ מה מותר ומה אסור בכל אחד

רבינו חננאל

ומאימתי התחלת דין. אי הוו עסקי בדינא אחרינא משיפתחו בעלי הדין טענותיהן ואי לא משיתעטפו הדיינין: עד מתי יושבין בדין עד זמן סעודה. ואסיקנא ארבע זמן סעודה לכל היא : כל דיין שדן דין אמת לאמתו אפי' שעה אחת מעלה עליו הכתוב כאילו סייע במעשה בראשית מ"מ במעשה בראשית כתיב ויהי ערב ויהי בוקר והכא כתיב ויעמד העם על משה מן הבוקר עד הערב : **פיסקא** עד שיתפלל . אריב"ל כיון שהגיע זמן תפלת המנחה אסור לאדם שיטעום קודם שיתפלל תפלת המנחה אין הלכה כי הא דריב"ל וכבר פירשנוה בברכות בפ' תפלת השחר : **אמר** רב אשי חזינא ליה לרב כהנא דכי איכא צערא [בעלמא] שדי גלימיה וכפי ידיה ומינח כרעיה כעבדא לקמיה מריה ומצלי . וכד איכא שלמא לביש ומכסי ומעטף ומצלי אמר הכון לקראת אלהיך ישראל . וכן ראוי לעשות : **אמר** רב אדא בר אהבה מתפלל אדם במרחץ . ואותיבנא עליה מהא הנכנס למרחץ . מקום שבני אדם עומדים לבושים יש שם מקרא קריית שמע ותפלה ואין צריך לומר שאילת שלום ומניח שם תפלין ואין צ"ל שאינו חולץ . מקום שבני אדם עומדים ערומים ולבושים יש שם שאילת שלום ואין שם קרית שמע ולא תפלה ולא תפלין ואם היה לבוש אותם *)חולצן מקום שב"א כולן ערומין אין שם שאילת שלום ואין צ"ל ק"ש ותפלה וחולץ תפלין אחד מרחץ ואחד ביהכ"ס . ושנינן כי קאמר רב אדא במרחץ .חדש ואשמעי' דהזמנה במרחץ לאו מילתא היא אבל הזמנה בביהכ"ס לא איפשיטא ונקטינן לה לאיסורא :

*) לפנינו בגמרא הגי' אינו חולץ תפילין ונראה דט"ס נפל בדברי רבינו וצ"ל באמת אין חולצין .

אמר

גליון הש"ס גמ' לביש ומתכסי . עי' ברכות ל ע"ב: תוס' ד"ה סריותא וכו' ול"א לשנויי קושיא קמייתא וכו' . וכעין זה פסחים עח ע"א וכמו שכתב המהרש"א שם ובכתובות לה ע"א תד"ה התם איכא דאפסיד ובזבחים ז ע"א תד"ה דלמא. וברמב"ן פ"ב דב"ב במלחמות ד"ה ועוד ט' אלא אמר רבינא : ד"ה דין אמת וכו' לאפוקי דין מרומה . עי' מגילה טו ע"ב תוד"ה כדן וב"ב ח' ע"ב :